

Sygnatura akt VI U 773/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2019 roku

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Tomasz Korzeń

Protokolant st. sekr. sądowy Anna Kopala

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 marca 2019 roku

sprawy z odwołania R. J.

od decyzji z dnia 30 października 2017 roku

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.

o przywrócenie renty

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 30 października 2017 roku, znak: (...) w ten sposób, że przywraca R. J. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 czerwca do 31 grudnia 2017 roku.

SSO Tomasz Korzeń

VI U 773/17 UZASADNIENIE

Decyzją z 30.10.2017 roku, znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił R. J. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

R. J. odwołał się od tej decyzji. Podał, że w maju 2015 roku uległ wypadkowi w wyniku którego doznał urazu prawej ręki. Okres leczenia i rehabilitacji trwał około siedmiu miesięcy. Z powodu wadliwej wygojonego złamania głowy kości ramiennej prawem z przykurczem, rehabilitacja została wstrzymana. Obecnie sprawność ruchowa ręki jest bardzo ograniczona. Ubezpieczony nadal odczuwa ból nawet przy wykonywaniu drobnych codziennych czynności. Nie jest w stanie podnieść cięższych rzeczy. Zakres zgięcia i wyprostu jest znacznie ograniczony. Zdaniem lekarza leczącego wykorzystano już wszystkie możliwości by odzyskać sprawność ręki. Kolejna operacja nie daje gwarancji, że stan ręki poprawi się. Niepełnosprawność ręki obciąża staw barkowy i kręgosłup.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniósł o oddalenie odwołania. Podał, że Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z 21.07.2017 roku ustaliła, iż skarżący jest zdolny do pracy i w związku z tym decyzją z 26.07.2017 roku ZUS odmówił mu prawa do renty. Ubezpieczony odwołał się od tej decyzji przedstawiając nowe okoliczności dotyczące niezdolności do pracy, co spowodowało przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Orzeczeniem z 19.10.2017 roku Komisja Lekarska ZUS uznała, że wnioskodawca jest zdolny do pracy, co skutkowało wydaniem spornej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. J. urodził się (...). Decyzją z 3.01.2017 roku nabył prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 14.11.2016 roku do 31.05.2017 roku. W dniu 28.04.2017 roku wystąpił z wnioskiem o dalsze prawo do renty. Orzeczeniem z 21.07.2017 roku Komisja Lekarska ZUS uznała, że skarżący jest zdolny do pracy. Decyzją z 26.06.2017 roku organ rentowy odmówił mu dalszego prawa do renty. W wyniku zaskarżenia decyzji z 26.06.2017 roku i przedstawienia nowych okoliczności dotyczących stwierdzenia niezdolności do pracy, sprawa została przekazana do ponownego rozpatrzenia. Orzeczeniem z 19.10.2017 roku Komisja Lekarska ZUS orzekła, że R. J. jest zdolny do pracy. Decyzją z 30.10.2017 roku organ rentowy odmówił ubezpieczonemu dalszego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. (bezsporne)

R. J. ma wykształcenie średnie techniczne (technik budowlany). Dotychczas pracował jako kierowca, robotnik wykwalifikowany, operator maszyn i urządzeń stolarskich, montażysta, kierownik zakładu przetwórstwa runa leśnego.

W dniu 17.05.2015 roku ubezpieczony doznał obrażeń stawu łokciowego prawego. Przeszedł operację stawu łokciowego – usunięcie przemieszczonej główki kości ramieniowej prawej (śródooperacyjnie). Stwierdzono przebyte złamanie główki kości ramieniowej wadliwie wygojone, w przemieszczeniu.

U ubezpieczonego rozpoznano: przebyte złamanie kości ramiennej prawej wygojone z przemieszczeniem z następowym leczeniem operacyjnym – usunięciem główki, z ograniczeniem ruchomości stawu łokciowego. Po dniu 31.03.2017 roku – w związku z prowadzeniem leczenia usprawniającego po przebytych zabiegach operacyjnych - ubezpieczony był nadal częściowo niezdolny do pracy do 31.12.2017 roku. Leczenie usprawniające po przebytych zabiegach operacyjnych jest niezbędne i stanowi nierozłączny element całości leczenia. Po ukończeniu leczenia usprawniającego skarżący stał się zdolny do pracy, z wyłączeniem ciężkiej pracy fizycznej obciążającej prawą kończynę górną.

Po dniu 31.05.2017 roku do 31.12.2017 roku R. J. był częściowo niezdolny do pracy. Zmiany pourazowe są utrwalone, lecz po 31.12.2017 roku nie powodują istotnego ograniczenia zdolności do pracy.

dowód: dokumenty w aktach organu rentowego, tom I: świadectwa pracy k. 15-22, orzeczenia k. 50, 63, 65, 74, 77, decyzje k. 56, 66, 79, dokumentacja orzeczniczo - lekarska ubezpieczonego stanowiąca załącznik do akt sprawy (I tom); dokumentacja medyczna ubezpieczonego k. 4-5, 26-31, 97-114, opinia biegłego sądowego B. S. k. 32-33, 73, opinia biegłego J. B. k. 127-127v.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 12 ustawy z 17.12.1998 roku o emeryturach i rentach z funduszu ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2018.1270; zwana dalej ustawą), niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (ust.1). Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (ust. 2). Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 3). W myśl zaś art. 14 ust. 3 ustawy, orzeczenie lekarza orzecznika, od którego nie wniesiono sprzeciwu lub co do którego nie zgłoszono zarzutu wadliwości, albo orzeczenie komisji lekarskiej, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń przewidzianych w ustawie, do których prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Stosownie do treści art. 13 ust. 1 ustawy przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się: 1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, 2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Ust. 2. Niezdolność do

pracy orzeka się na okres nie dłuższy niż 5 lat, z zastrzeżeniem ust. 3. Ust. 3. Niezdolność do pracy orzeka się na okres dłuższy niż 5 lat, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy przed upływem tego okresu. Ust. 3a. Jeżeli osobie uprawnionej do renty z tytułu niezdolności do pracy przez okres co najmniej ostatnich 5 lat poprzedzających dzień badania lekarskiego brakuje mniej niż 5 lat do osiągnięcia wieku emerytalnego określonego w art. 24 ust. 1a i 1b, w przypadku dalszego stwierdzenia niezdolności do pracy orzeka się niezdolność do pracy na okres do dnia osiągnięcia tego wieku. Ust. 4 tego przepisu stanowi zaś, iż zachowanie zdolności do pracy w warunkach określonych w przepisach o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych nie stanowi przeszkody do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy.

Zgodnie z art. 57 ustawy renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące przesłanki:

1/ orzeczoną niezdolność do pracy,

2/ udokumentowany wymagany okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 5 lat, w dziesięcioleciu poprzedzającym wniosek rentowy lub powstanie niezdolności do pracy,

3/ niezdolność do pracy powstałą w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. Przepisu tego nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety i 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Art. 59 ust. 1 ustawy stanowi, że osobie, która spełnia warunki określone w art. 57, przysługuje:

1) renta stała - jeżeli niezdolność do pracy jest trwała;

2) renta okresowa - jeżeli niezdolność do pracy jest okresowa.

W myśl zaś art. 14 ust. 3 ustawy orzeczenie lekarza orzecznika, od którego nie wniesiono sprzeciwu lub co do którego nie zgłoszono zarzutu wadliwości, albo orzeczenie komisji lekarskiej, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń przewidzianych w ustawie, do których prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Zgodnie z przepisem art. 107 ustawy, prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie.

W sprawie ustalić należało, czy ubezpieczony po dniu 31.05.2017 roku był nadal niezdolny do pracy, jeśli tak to od kiedy i na jaki okres, czy jest to niezdolność częściowa czy też całkowita.

W celu wyjaśnienia powyższych spornych okoliczności na podstawie art. 278 § 1 K.p.c. należało zasięgnąć opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii.

Biegli sądowi lekarze ortopedzi: B. S. i J. B. rozpoznali u ubezpieczonego przebyte złamanie kości ramiennej prawej wygojone z przemieszczeniem z następowym leczeniem operacyjnym – usunięciem główki, z ograniczeniem ruchomości stawu łokciowego, i zgodnie orzekli, że po dniu 31.03.2017 roku – w związku z prowadzeniem leczenia usprawniającego po przebytych zabiegach operacyjnych - ubezpieczony był nadal częściowo niezdolny do pracy do 31.12.2017 roku. Leczenie usprawniające po przebytych zabiegach operacyjnych było niezbędne i stanowiło nierozłączny element całości leczenia. Po ukończeniu leczenia usprawniającego skarżący stał się zdolny do pracy, z wyłączeniem ciężkiej pracy fizycznej obciążającej prawą kończynę górną. Zmiany pourazowe są utrwalone lecz po 31.12.2017 roku nie powodują istotnego ograniczenia zdolności do pracy.

Sąd w całości dał wiarę opiniom biegłych sądowych, albowiem opinie zostały sporządzone zgodnie ze zleceniem Sądu, a biegli w sposób jasny przedstawili powody swoich twierdzeń. Logicznie wyjaśnili przyczyny, dla których uznali, że ubezpieczony po dniu 31.05.2017 roku był nadal częściowo niezdolny do pracy na okres do 31.12.2017 roku. Biegli wydając opinie oparli się na dokumentacji medycznej zgromadzonej w sprawie oraz na badaniu wnioskodawcy. Organ rentowy ostatecznie nie wniósł zastrzeżeń do opinii biegłych. Ubezpieczony zgodził się z opiniami biegłych sądowych. Biegli są specjalistami w zakresie leczenia schorzeń, na które cierpi skarżący. Ich opinie były spójne i logiczne i wzajemnie się uzupełniały. Sąd nie znalazł żadnych podstaw by odmówić opinii lekarza B. S. i J. B. waloru wiarygodności.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z 3.11.1976 roku w sprawie IV CR 481/76 - OSNC 1977/5-6/102 „sąd nie może oprzeć swego przekonania o istnieniu lub braku okoliczności, których zbadanie wymaga wiadomości specjalnych, wyłącznie na podstawie konkluzji opinii biegłego, ale powinien sprawdzić poprawność poszczególnych elementów opinii, składających się na trafność jej wniosków końcowych.” Sąd w pełni podziela przedstawiony pogląd i opierając się o niego uznał, że opinie biegłych sądowych lekarzy: B. S. i J. B. spełniają wyżej wymienione kryteria. Wnioski końcowe opinii tych biegłych stanowiły bowiem integralną część z innymi poszczególnymi elementami opinii. Analiza tych elementów wskazuje, zdaniem Sądu, na brak możliwości przyjęcia innego orzeczenia niż te, które wydali ci biegli. Biegli w sposób jasny i wyczerpujący wskazali powody, dla których uznać należy, że ubezpieczony po 31.05.2017 roku do 31.12.2017 roku był nadal częściowo niezdolny do pracy.

W definicji niezdolności do pracy ustawodawca dał wyraz powiązaniu prawa do renty z rzeczywistą znaczną utratą zdolności do pracy zarobkowej jako takiej, a częściową niezdolność do pracy powiązał z niezdolnością do pracy w ramach posiadanych kwalifikacji, przy uwzględnieniu możliwości i sprawności niezbędnych do dalszego zaangażowania w procesie pracy, zaakcentował istnienie potencjalnej przydatności do pracy. Chodzi zatem o zdolność do pracy zarobkowej nie jako zdolność do wykonywania dotychczasowej pracy, ale zdolność do podjęcia pracy z uwzględnieniem poziomu wykształcenia, wieku, predyspozycji psychofizycznych. Stan zdrowia ubezpieczonego, mając na uwadze występujące u niego schorzenia ortopedyczne, nie pozwalały mu na wykonywanie pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami w okresie od 1.06.2017 roku do 31.12.2017 roku.

Ustaleń w sprawie Sąd dokonał przede wszystkim w oparciu o opinie biegłych sądowych: B. S. i J. B., którym to opiniom Sąd dał wiarę w całości z przyczyn wyżej wskazanych. Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów albowiem strony nie kwestionowały ich prawdziwości.

W ocenie Sądu odwołujący sprostał obowiązkowi określonymu w art. 6 K.c. oraz art. 232 K.p.c., albowiem podnoszone przez niego argumenty co do wadliwości decyzji ZUS znalazły potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, który pozwolił na przyjęcie, że ubezpieczony po dniu 31.05.2017 roku do dnia 31.12.2017 roku był częściowo niezdolny do pracy.

Wobec powyższego, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 K.p.c., należało zmienić sporną decyzję i przywrócić R. J. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1.06.2017 roku do dnia 31.12.2017 roku.

SSO Tomasz Korzeń